

Synodale oefening 2022 – antwoorden vanuit De Liergemeenschap

Kansen

1 De meer synodale kerk kan “beoefend” worden op verschillende niveaus. Parochies, nieuwe pastorale eenheden of vernieuwende liturgische initiatieven als De Lier betrekken de hele gemeenschap bij de samenstelling van de parochieraad of stuurgroep in een actief proces van luisteren, raadplegen en beslissen. Ook op diocesaan niveau is dit mogelijk, door een diocesane lekenraad bijeen te brengen die de diversiteit van de geloofsgemeenschappen in het bisdom weerspiegelt en die een eigen rol kan spelen in het ontwikkelen van diocesaan beleid.

2 Als levendige christelijke geloofsgemeenschap vindt De Lier zich terug in 1Pt 2,9-10 en LG nr 9: “Gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, Gods eigen volk...” Als trouwe “aanhangers van de Weg” (Hnd 2,9) zijn we dankbaar om de gave van geloof die we oorspronkelijk binnen of buiten de Kerk mochten ontvangen. We kunnen nochtans niet negeren dat meerderen onder ons de klassieke Kerk stilletjes de rug toekeerden omdat ze er zich niet in vonden, teleurgesteld door een al te klerikaal en verstard beleid. Daarom willen we ons des te meer inclusief ten dienste stellen aan iedereen die op zoek is naar een creatieve gemeenschap waar men aan ieders honger naar het levende Woord tegemoetkomt, waar men luistert naar alle particuliere noden, waar elke vorm van spiritueel zoeken aanvaard wordt om ervan te leren en te ondersteunen.

3 De Kerk zal meer synodaal zijn als ze kansen geeft om vorm te geven aan het breken van het brood in eenvoudiger, minder onveranderlijke vieringen: laagdrempelig, gastvrij, in eigentijdse taal en inspeland op de spirituele en materiële noden van de gemeenschap en van ieder afzonderlijk. Dan is pas “viering” mogelijk, als pijn en vreugde vrij kunnen worden uitgedrukt.

Als basisgroep heeft ook De Lier hiervoor een gepast onderdak nodig, want tot nu toe is er “geen plaats in de herberg” (Lc 2,7) voor ons, al zijn we ingebed in de Katholieke, universele Kerk.

Ter herinnering: voor onze Kerstviering hebben we een hele reeks stappen moeten ondernemen om toch maar een plek te vinden... Het was schrijnend, veel leden van onze gemeenschap vonden dat zeer pijnlijk en waren erdoor geschokt en ontgoocheld. Ze konden immers niet verstaan dat meerdere kerkelijke verantwoordelijken ons niet wilden tegemoet komen, terwijl het perfect had gekund, gezien het aantal leegstaande kerken... Vanwaar die vrees?

4 We worden als gelovigen ten diepste aangesproken door deze synodale oproep om als gedoopten (LG nr 32) onze evangelische verantwoordelijkheid op te nemen en alle medemensen broederlijk op te vangen en met hen op weg te gaan (FT nr 32) om vreugde en hoop, verdriet en angst te delen (GS nr 1), met volgehouden aandacht en daadwerkelijke liefde voor de meest kansarmen en behoeftigen onder ons (Jak 2,14-17). Een verantwoordelijke Kerk gaat in overleg met geëngageerde en competente leken zodat ze haar middelen en patrimonium kan inzetten voor de verbetering van het lot van de armen en het aanklagen van de structuren van onrechtvaardigheid (Hnd 4). Belangrijk is te blijven

aansluiten bij acties zoals Broederlijk Delen, Welzijnszorg en andere kerkelijke acties, en evenzeer bij elk ander humaan initiatief.

5 “De Geest waait waar hij wil...” (Joh 3,8) “in” de wereld, waar wij samen de tekenen des tijds willen zien (GS nr 4) en bereid zijn er rekening mee te houden, al vragen ze om een nederige ommekeer en ononderbroken hervorming (UR nr 6 en EG nr 26). Een synodale Kerk is bereid om onbevooroordeeld en daadwerkelijk te luisteren naar elk teken van genade en om elke spirituele nood te omarmen, zowel in het hart als in de rand van de Kerk. Hier missen we luisterbereidheid en erkenning vanwege onze Kerk. De nieuwe bewegingen willen beluisterd en gehoord worden in hun eigenheid, in hun dienen van de hele synodale Kerkgemeenschap, een Kerk met open deuren (EG nr 46), want “in het huis van mijn Vader is ruimte voor velen” (Joh 14,2), met respect voor de “glorierijke vrijheid van de kinderen Gods”, want “allen die zich laten leiden door de Geest van God, zijn kinderen van God” (Rm 8,14).

Interreligieuze, inter-levensbeschouwelijke en interkerkelijke dialoog zou de Kerk helpen naar meer universaliteit. Mogen we niet streven naar meer pluriformiteit en diversiteit in cultuur, spiritualiteit, gerechtigheid, geloof, caritas, en zoveel meer? We geloven immers in kruisbestuiving in die belangrijke domeinen, wat iedereen ten goede zou komen. Dat ondervinden we veel te weinig, om zo te zeggen niet, vanwege gevestigde kerkverantwoordelijken.

Belemmeringen

1 De diocesane fase in de voorbereiding van de synode over synodaliteit is een uitgelezen kans om in verbinding met de wereldkerk ook verbinding te maken met de diverse geloofsgemeenschappen in het Bisdom Brugge. Dit proces lijkt gereduceerd te worden tot een onpersoonlijke verzameling van kansen en belemmeringen, wat geen recht doet aan de dynamiek van een grondig luister- en onderscheidingsproces zoals Paus Franciscus voorstelt. Deze aanpak is op zichzelf een gemiste kans. Het is goed dat er in het bisdom Brugge een jongerensynode opgezet is, maar dit vervangt de synodale oefening op zich niet.

2 Een belemmering is ook de overbelasting van Kerkverantwoordelijken en parochiewerkers in te grote pastorale eenheden. Velen onder hen hebben moeite (of zijn niet gemandateerd) om verantwoordelijkheden en taken uit handen te geven of te delegeren. Er is een groot gebrek aan tijd en energie om bepaalde standpunten te herzien.

3 Er is weinig waardering en een aanzienlijk gebrek aan onderscheiding t.o.v. reële competenties, charisma's en volgehouden engagementen, bij wie ze ook te vinden zijn, man of vrouw, in ambtsfuncties of los ervan. Schrijnend gemis aan gedeeld en meervoudig voorgangerschap.

Er wordt geen rekening gehouden met wat er in en door het volk beleefd wordt, in een tijd waarin elke vorm van discriminatie uit den boze is en niet meer wordt aanvaard.

4 Onbegrip, remming en zelfs afwijzing om, binnen de Kerk, onbegane wegen te mogen bewandelen. Te ritualistisch en verstarde dogmatisch denken, te weinig denken vanuit het leven dat toch onze leerschool is. Het goed gevormde geweten kan ons hier de weg tonen.

5 De bestaande communicatiemiddelen missen dikwijls hun doel door gebrek aan transparantie en verstaanbare taal voor niet-ingewijden.

Teksten zijn dikwijls te omslachtig, te intellectueel, te uitgebreid... Het moet mogelijk zijn de spirituele noden van de jeugd meer te beantwoorden vanuit een begrijpelijke en authentiek sprekende aanwezigheid van de Kerk.